

Panychida za Václava

Vždycky když procházím pozdě večer mrazivou cestou kolem supermarketů k svému domovu, myslím na Václava a – aspoň trochu mě potěší, že jemu zima není. Myslel jsem na něj i v říjnu a listopadu, když jsem projížděl po Praze vymrzlými tramvajemi, ale to jsem věděl, že mu zima je – a větší než mně. Myslel jsem na něj, když jsem počítal zbytek v peněžence a chystal se na nákup - zdali mu budu moci dát a kolik. Václavova osobnost byla úžasná – velmi veselá, přátelská a – velkorysá. Se vzájemným obdarováváním začal on – zničehonic ke mně v hospodě přišel a daroval mi zvoneček. Znal jsem ho asi dva roky – skoro po celou dobu, co bydlím v Kutné Hoře. Václav měl tu smůlu, že svoboda ze všech lidí ve společnosti nadělala Kainy, kteří nepohnou prstem, jen se táží: „Jsem snad strážcem bratra svého?“ To, že neměl jednu ruku mu totiž až do revoluce vůbec nevadilo. Vystudoval a dělal zootechnika a normálně pracoval. Po revoluci – konec. S částečným invalidním důchodem (2.700 to bylo naposledy, mi říkal) – zcela nezaměstnatelný. Co tedy? Ulice? Ne! Václav nebyl žádný nádražní povaleč. „Bydlel“ v lese. U supermarketu, pravda, postával. Pochopitelně, chodí tam spousta lidí a někteří možná také pomohli. Když už mu bylo velmi zle, párkrát přespal i u mne.

Bohužel, svůj krabicák musel mít, a to hned ráno. Bylo mu bez něj velice zle. Posléze mu bylo zle i s ním. Když jsem ho potkal naposledy, byl úplně zelený a vykašlával plíce. Tvrdě jsem na něj naléhal, že mu zavolám záchranku. Ještě rozhodněji odmítl. - A druhý den už pro něj snášeli kamarádi k supermarketu svíčky.

Václav unikl zimě. Neunikl však svému tvrdému osudu. Jiní neunikají zimě a – jejich osud? Jaký je? Jeden rabbi k tomu jednou pověděl takovou příhodu:

Byl jeden bohatý člověk, nádherně a vybraně se strojí a den co den skvěle hodoval.

U vrat jeho domu lehával nějaký chudák, jménem Lazar, plný vředů, a toužil nasytit se aspoň tím, co spadlo se stolu toho boháče; dokonce přibíhali psi a olizovali jeho vředy. I umřel ten chudák a andělé ho přenesli k Abrahamovi; zemřel i ten boháč a byl pohřben. A když v pekle pozdvihl v mukách oči, uviděl v dáli Abrahama a u něho Lazara.

Tu zvolal: `Otče Abrahame, smiluj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň špičku prstu ve vodě a svlaží mé rty, neboť se trápím v tomto plameni.` Abraham řekl: `Synu, vzpomeň si, že se ti dostalo všeho dobrého už za tvého života, a Lazarovi naopak všeho zlého. Nyní on se raduje a ty trpíš. A nad to vše je mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo - i když chtěl, nemůže odtud k vám ani překročit od vás k nám.`...

Ovšem, je to zjednodušení, neexistují jen dvě kategorie lidí. A vyznívá také pěkně fatálně: co jsme nedokázali překlenout na zemi, nebude překlenuto ani TAM. To je špatná zpráva. Jiná špatná zpráva je, že jsme něco uměli a už to neumíme – to je varovné. Jestliže byly v naší zemi časy, kdy člověk nebyl trestán a odsouzen k bídě za to, že mu chybí jedna část těla - jaký je to nyní pokrok? Opravdu jsme vykročili na správnou cestu a budujeme blahobyť CELÉ společnosti? Výjimky, říkáte? A já vám zase říkám, že nebude mít klid svědomí celé společnosti a nespočine požehnání na naší zemi, dokud jediný takový chudák bude trpět; dokud si ti, kdo mají neuvědomí, že jejich majetek jim bude velmi na překážku, pokud se nenaučí jim sloužit. Ono nedá velkou práci nabulíkovat lidem, že „mít“ je ctnost a „nemít“ neřest. Mnohem větší odvahu v dnešní době vyžaduje veřejně upozornit, že po dlouhá křesťanská staletí se LAKOTA čili CHAMTIOVST (AVARITIA) skvěla na čelném místě mezi sedmi základními, hlavními hříchy.

Kutná Hora 17.1.2015

p.s. V Kutné Hoře, na Karlově je i kaplička sv.Lazara